

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Egymás után megéljük ezeket a hónapokat, amelyek bővelkednek a Mű fontos – mondhatni *kerek* – évfordulóiban, amelyekért hálát adunk Istennek, és amelyek segítenek arra gondolnunk, hogy mi mindannyian vagyunk az Egyház és az Opus Dei.

Néhány nap múlva lesz 85 éve annak, hogy az Úr Szent Josemaría értésére adta, hogy az Opus Deiben a férfiak mellett a nőknek is helyük van. ***Én nem gondoltam, hogy az Opus Deiben lesznek nők*** – írta az Alapítónk egy a lányaihoz címzett levelében. – ***Azonban 1930. február 14-én az Úr megengedte, hogy megérezsem, amit az az édesapa érez, aki már nem várt több gyermeket, amikor Isten küld neki még egyet. Azóta mintegy kötelességemnek érzem, hogy jobban szeresselek benneteket: úgy tekintek rátok, mint egy édesanya a legkisebb gyermekére***¹. Bizton állíthatom, hogy mindennap tiszta szívéből hálás volt a lányainak.

Hányszor adott hálát az Atyánk Istennek azért az isteni fényért, amely az Opus Deiben a nők jelenlétének köszönhetően gyulladt ki! Egy másik alkalommal így beszélt erről: ***Isten e kifejezett akarata nélkül a Mű (...) csonka maradt volna***².

A nők méltóságáról és küldetéséről szóló apostoli levelében Szent II. János Pál hosszasan elmélkedik az Ige megtestesülésének magasztos pillanatáról: „»Amikor elérkezett az idők teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született.« Szent Pál a *Galatákhöz írt levelének (4,4)* e szavaival kapcsolja össze azokat az időpontokat, melyek lényegében határozzák meg »az Istenben előre elhatározott« (vö. Ef 1,9) misztérium teljesedését. A Fiú, az Atyával egylényegű Ige emberként születik egy asszonytól, amikor »elérkezik az idők teljessége«. Ez az esemény vezet a földön élő ember – üdvtörténetként felfogott – történetének fordulópontjához. Nagyon kifejező, hogy az apostol Krisztus anyját nem a saját nevéen Máriának, hanem »asszony«-nak nevezi: ami összecseng a protoevangélium szavaival a *Teremtés könyvében (3,15)*. Pontosan ez az »asszony« van jelen abban a legfontosabb, üdvöt hozó eseményben, mely meghatározza az »idők teljességét«: ez az esemény benne és általa történik. (...) Az »idők teljessége« így föltárta az »asszony« rendkívüli méltóságát.”³

Leányaim, nem csupán szép és kedves gondolatok ezek, hanem komoly meghívás arra, hogy elgondolkodjatok az Egyházban betöltött fontos szerepekről, és egyben buzdítás arra, hogy ügyeljete mindennapi hűségetekre.

Szent Josemaría ezt egy pillanatra sem tévesztette szem elől. Egy 1965-ben írt levélben így fogalmazott: ***bizonyos értelemben azt mondhatjuk, hogy a Szent Szűzben kiemelkedő módon valósul meg az a szerep, amelyet Isten a nőknek szánt az üdvösség történetben, saját hozzájárulásuk a társmegváltáshoz***. Majd az Opus Deihez tartozó lányaihoz és általában a keresztény nőkhöz fordulva hozzátette: ***A Szűzanya a legjobb példa és segítség ahhoz, hogy természetes adottságaitokat és teendőiteket a kegyelem szintjére emeljétek, és így saját szerepeketek a családban és a társadalomban a megszentelődés isteni eszközévé alakítsátok, különleges küldetéssé az Egyház kebelén: a kegyelemre adott személyes választok mértékében részesültök abból a tökéletességből és elsőbbségből, amellyel Isten felékesítette az Édesanyját***⁴.

Az egységét a természetfeletti kötelékekből nyerő keresztény család – amely mindannyiunk életében fontos szerepet játszik – az Opus Deiben a lányaim pótolhatatlan szerepének köszönhetően valósul meg. Az Úr kifejezett akarata volt, hogy az Opus Dei Prelatúrában férfiak és nők egyaránt legyenek, akik a képzés és az apostolkodás terén teljesen

¹ SZENT JOSEMARÍA: *Levél, 1965. július 29., 2. pont*

² SZENT JOSEMARÍA: *Feljegyzések egy családi összejövetelről, 1955*

³ SZENT II. JÁNOS PÁL: *Mulieris dignitatem* kezdetű apostoli levél, 1988. augusztus 15., 3-4. pont

⁴ SZENT JOSEMARÍA: *Levél, 1965. július 29., 3. pont*

elkülönülnek, lelki, erkölcsi és jogi szempontból mégis teljes egységet alkotnak, amelynek látható alapja a Prelátus, e lelki család atyja. Egy család vagyunk – magyarázta Szent Josemaría –, és így a Műben **csak egy fazék van, amelyből mindenki saját szükséglete szerint kap.**⁵ Ezért bár itt főként a nőknek az Egyházban és a társadalomban betöltött szerepéről írok, e gondolatok ugyanúgy érvényesek a férfiakra is, persze az eltéréseket kellőképpen figyelembe véve.

Mindannyian arra kaptunk meghívást, hogy a keresztény élet teljességére törekedjünk azon körülményeknek megfelelően, amelyek között Isten megszólít minket. Akár apostoli cölibátusban, akár a házasságban, az Istennek adott válasznak mindig mindenre ki kell terjednie. A Műben idén meghirdetett Mária-év kapcsán arra kértelek benneteket, hogy forduljatok a názáreti Szent Családhoz és imádkozzatok különösen a családokért az egész világon. **A názáreti család – mondta a Pápa egyik e témáról szóló katekézisében – kötelez bennünket, hogy újra felfedezzük a család, minden család hivatását és küldetését. És ami harminc év alatt Názáretben történt, az megtörténhet velünk is: a szeretetet és nem a gyűlöletet honosítjuk meg, a kölcsönös szeretetet tesszük közössé, nem a közömbösséget és az ellenségeskedést**⁶.

Isten azt szeretné, ha minden családban – legyen bár természetes vagy természetfölötti – mindig a nagylelkűség uralkodna, amelyből béke és harmónia fakad. Így ha mindennap minden otthonban újra megteremtjük a názáreti hangulatot, **valahányszor egy család megőrzi ezt a titkot – legyen akár a világ végén –, ott működik Isten Fiának a titka, Jézus titka, aki eljön, hogy üdvözítsen minket. Jön, hogy megváltsa világot. Ez a család nagy hivatása: helyet készíteni Jézusnak, aki eljön, befogadni Jézust a családba a gyerekek, a férj, a feleség, a nagyszülők személyében, mert ott van Jézus. Fogadjuk be őt, hogy lelkileg növekedjen ebben a családban**⁷. És ugyanígy az Egyház nagy családjában is.

A természetes kötelékekre épülő család alapja a házasság, egy férfi és egy nő maradandó és végleges közössége, amelynek célja végrehajtani Istennek a teremtés rendjében meghatározott parancsát⁸. A megkereszteltek számára – ahogy jól tudjuk – a házasság szentség is: a házastársak általa kapják meg a sajátos kegyelmet, amely az állapotukhoz (Krisztus és az Egyház egységének képe) tartozik.⁹ **Ezért tekintek mindig – írja az Atyánk – reménnyel és szeretettel a keresztény otthonokra, minden családra, amely a házasság szentségének gyümölcse. Tündöklő tanúi ők a Krisztus és az Egyháza közötti egység és szeretet nagy isteni misztériumának, amelyet Szent Pál sacramentum magnumnak, nagy szentségnek (Ef 5,32) nevez. Küzdenünk kell azért, hogy a társadalom e keresztény sejtjei megszülessenek és fejlődjenek az életszentség iránti vágygal, annak tudatában, hogy az első szentség, a kereszttség minden keresztényt isteni küldetéssel ruház fel, amelyet mindenkinek teljesítenie kell saját életében.**¹⁰

Szent Josemaría olyan tanácsokkal látta el a házaspárokat, amelyek tapasztalataiból és papi munkájából származtak. Egy alkalommal Buenos Airesben egy neki feltett kérdésre válaszolva így buzdított: **Szeressétek egymást igazán! (...) A gyerekek előtt soha ne veszekedjetek, mert a gyerekek mindent észrevesznek, és rögtön ítélkeznek. Nem tudják, hogy Szent Pál azt írja: qui iudicat Dóminus est (1Kor 4,4), az Úr mond fölöttem ítéletet. Noha csak három vagy négy évesek, kis felnőttekké válnak és azt gondolják: anya rossz, vagy apa rossz. Ez nagyon rossz szegényeknek! Ne idézzétek elő ezt a drámát a gyermekeitek szívében!**

⁵ Ugyanott, 2.pont

⁶ FERENC PÁPA: Általános audiencián elhangzott beszéd, 2014. december 17.

⁷ Ugyanott

⁸ Vö. Ter 1,26-28

⁹ Vö. Ef 5,31-32

¹⁰ SZENT JOSEMARÍA: *Conversaciones (Beszélgetések)*, 91. pont

Várjatok, legyetek türelmesek, és akkor veszekedjete, ha a gyerekek már alszanak. De csak kicsit, tudva azt, hogy nincs igazatok.¹¹

Mindannyian magunkévá tehetjük ezeket a tanácsokat, amelyek segítenek a többi emberrel való testvéri együttélésben. **A nagyon erős jellemvonásainkat el kell rejtenünk a zsebünkben** – mondta humorosan az Atyánk – **és Krisztus iránti szeretetből mosolyogni és kellemessé tenni az életet a körülöttünk lévők számára.**¹² Ebben nincs semmi rendkívüli, hiszen emberek vagyunk, nem pusztá szellemek, és ezért néha rosszul, mogorván reagálunk, mert gőgösek vagyunk, ami megnehezítheti az együttélést. De van erre kézenfekvő megoldás: bocsánatot kérünk, vagy más módon fejezzük ki, hogy sajnáljuk, hogy megbántottuk a másikat. És ha valamikor úgy érezzük, hogy minket bántottak meg, az Úr segítségével üzzük ki a szívünkől a neheztelés minden formáját, és ne őrizzük a sértettség csíráit, amelyek megronthatják a többiekkel való kapcsolatunkat.

Az Úr nagyon világosan beszél erről az Evangéliumban. *Hallottátok, hogy a régiek ezt a parancsot kapták: Ne ölj! Aki öl, állítsák a törvényszék elé. Én pedig azt mondom nektek: Már azt is állítsák a törvényszék elé, aki haragot tart embertársával. Aki embertársát ostobának nevezi, állítsák a nagytanács elé. Aki azt mondja neki, hogy te bolond, méltó a pokol tüzére. Ha tehát ajándékot akarsz az oltáron felajánlani, és ott eszedbe jut, hogy embertársadnak valami panasz van ellened, hagyd ott ajándékosdat az oltár előtt, s menj, előbb békülj ki embertársaddal, aztán térj vissza és ajánld fel ajándékosdat.*¹³

A szeretet isteni erénye – amely az emberi szeretetet is magában foglalja – arra sarkall minket, hogy igyekezzünk mindig a többiekre gondolni és ne saját magunkra. Szent Josemaria szemléletesen így fejezte ki Isten gyermekeinek ezt az ideálját: **szőnyeggé kell válnunk, hogy a többiek puhára lépjenek.** Majd rögtön hozzátette: **nem hangzatos gondolatokat akarok megfogalmazni: ennek valóságnak kell lennie! Nehéz dolog ez, mint ahogy nehéz az életszentség, ugyanakkor könnyű is, mert – ismétlem – az életszentség mindenki számára elérhető.**¹⁴

1930. február 14-e évfordulója ismételten felhívja a figyelmünket arra, hogy milyen lényeges hozzájárulásra vannak meghívva a nők saját otthonukban, a munkahelyükön és azokban a szociális és szakmai szervezetekben, amelyekben szerepet vállalnak. Talán nem is veszitek észre, lányaim, de a társadalomban való jelenlétetek, őszinte és elegáns viselkedésetek, a többiekkel való udvariasságotok, a mosolyotok, éppúgy, mint az otthonaitokra jellemző rend és tisztaság, csodálatra méltó módon megmutatja az embereknek, hogy milyen jó Isten gyermekének lenni. Így árasztjátok mindenhol *Krisztus jó illatát*¹⁵, amely megkülönbözteti a keresztényeket.

*Nézzétek, hogy szeretik egymást*¹⁶ – jegyezték meg a pogányok, amikor látták, milyen szeretettel bánnak egymással az őskeresztények. Most is fel kell tűnnie, hogy szeretjük egymást és minden körülöttünk lévő embert. Tápláljuk magunkban a vágyat arra, hogy szolgáljunk és örömmel adjuk oda magunkat a többiekért. Idén, a családoknak szentelt Mária-évben ügyeljünk jobban a szeretetteljes és jó hangulatú együttélés apró részleteire mindenhol, de elsősorban a saját otthonunkban. Nagyon fontos, hogy mindenki igyekezzen *a családját építeni* a saját

¹¹ SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövetelről, 1974. június 23.

¹² SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövetelről, 1974. június 4.

¹³ Mt 5,21-24

¹⁴ SZENT JOSEMARÍA: *Kovácsűzhely*, 562. pont

¹⁵ 2 Kor 2,15

¹⁶ TERTULLIANUS: *Apologeticus*, 39,7 (CCL 1, 151)

környezetében. Ha figyelünk a Szűzanyára és Szent Józsefre, eltanulhatunk tőlük sok apróságot, amelyek segítségével egyre jobbá válhat az Úrtól kapott belső hozzáállásunk.

A másik évforduló, amelyet szintén február 14-én ünneplünk, a Szent Kereszt Papi Társaság alapítása. Ez szintén arra tanít minket, hogy örömmel mondjunk le a saját életünkről, hogy mások életét békessé és örömtelivé tegyük. Ahogy Szent Josemaría fáradhatatlanul tanította, az Opus Deiben *mindannyian egyenlők vagyunk. Csak egy gyakorlati különbség van: a papoknak még inkább kötelessége, hogy a szívüket a földre tegyék szőnyeg gyanánt, hogy a testvéreik puhára lépjenek (...). Erősnek, nyugodtnak, kedvesnek, vidámnak kell lenniük, szolgálniuk kell – mindig békével és örömmel – Isten gyermekeit a Műben*¹⁷ és minden egyes lelket. Az egység eszközei ők, bármilyen helyzetben és körülmények között találják is magukat.

Nem írok most a hónap többi liturgikus vagy családi ünnepéről: a nagyböjt kezdetéről, annak az isteni sugallatnak az évfordulójáról, amelyet az Atyánk a lelke mélyén hallott 1932. február 16-án – *a szeretet cselekedet, nem édes szó* –¹⁸, vagy a *decrétum laudis* évfordulójáról, amelyet a Szentszék adott 1947-ben a Műnek... Az imádságban mindenki hozhat személyes elhatározásokat ezekkel kapcsolatban. Még sokat írhatnék arról, hogyan gondoskodott Szent Josemaría a családi légkörről az Opus Deiben, de csak egyet mesélek el.

Amikor a lányai Japánba költöztek, hogy ott megkezdjék a nőekkel folytatott apostoli munkát, a hajóúton végig elkísérte őket imádságban és gondolataiban. És amikor egy-egy országban elkezdődött a munka, az egyes régiókban őt képviselőkhöz írt leveleiben folyamatosan az iránt érdeklődött, hogy készen áll-e már a terep a Mű nő tagjai számára. Gondoskodj róla – mondta mindegyiknek –, hogy a nővéreid hamarosan elkezdhessék az apostoli munkát, és így az Opus Dei ott is teljessé váljon.

Egy alkalommal, amikor nem volt ott senki, az Atyánk – nem tudom, milyen okból – magával vitt az adminisztráció újonnan épített részébe, amely elsőként készült el Villa Tevere épületei közül. Az volt az érzésem, hogy meg akarta mutatni nekünk, hogy ahhoz, hogy a központokban minden jól működjön, az első helyen álló tabernákulum után rögtön a lányai következnek. Nem lehetett nem észrevenni, hogy a ház azon részéhez képest, ahol ő és a fiai laktak, mennyivel fontosabbnak tartotta azt, hogy az adminisztráció teljesen elkészüljön.

Amikor imádkozunk a Szentatya személyéért és szándékaiért, ne feledkezzünk el a konzisztóriumról és az új bíborosok kinevezéséről, amelyet a Pápa erre a hónapra hirdetett meg. Imádkozzatok Róma püspökének minden munkatársáért és az én szándékaimért is.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket!

Atyátok

+Javier

Róma, 2015. február 1.

¹⁷ SZENT JOSEMARÍA: *Levél, 1956. augusztus 8.*, 7. pont

¹⁸ Vö. SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 933. pont